

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/105/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116219364
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1116219364.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej, v právnej veci žalobcu: P. G. U. X. Y. H. O. E. I. V. , A.Ý. T. X.XX.XXXX, S. W. D., D. Č.. X, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, IČO: 00 166 073, Bratislava, Račianska č. 71, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 29. septembra 2020, sp.zn. 14 C 101/2016, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 29. septembra 2020, sp.zn. 14 C 101/2016, **p o t v r d z u j e** .
II. Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov prvého a tohto odvolacieho konania v rozsahu 100 %.
III. Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 29.9.2020, sp.zn. 14 C 101/2016, I. žalobu zamietol; II. žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 19.9.2016, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 5.525.423,44 € s príslušenstvom titulom náhrady škody, ktorá mu mala byť spôsobená nezákonnými rozhodnutiami Okresného súdu Bratislava I vo veci vedenej pod sp.zn. 10 C 167/2010 a Krajského súdu v Bratislave vedenej pod sp.zn. 8 Co 23/2014, v spojení s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava I v uvedenej veci. Počas konania žalobca rozšíril žalobu o zaplatenie sumy 6.000,- € titulom náhrady nemajetkovej ujmy; uznesením zo dňa 9.8.2018, sp.zn. 14 C 101/2016, bola pripustená zmena žaloby tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 5.525.423,44 € s príslušenstvom a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 6.000,- €, ako aj náhradu trov konania právneho zastúpenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku (č.l. 101 spisu).

1.2. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I. pod sp.zn. 10 C 167/2010, sa domáhal zaplatenia odškodnenia vo výške 689.000,- € a majetkovej škody vo výške 5.525.423,44 € s príslušenstvom, pričom v priebehu toho konania došlo k zásahu do jeho práva zjavne nezákonným a protiústavným zastavením konania iniciovaným žalovaným - Slovenskou republikou, zastúpenou Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, a to zneužitím procesného práva podľa ustanovenia § 141a Občianskeho súdneho poriadku. Uvedený súd porušením princípu primeranosti a proporcionality bez rozumného dôvodu vydal dňa 10.5.2013 uznesenie č.k. 10 C 167/2010-254, ktorým žalovanému vyhovel a jeho zaviazal povinnosťou zložiť preddavok na trovy konania v sume 310.721,17 €. Voči tomuto uzneseniu nebol prípustný opravný prostriedok, preddavok na trovy dôkazu nezložil a súd prvej inštancie konanie uznesením zo dňa 17.10.2013, č.k. 10 C 167/2010-258, zastavil. Voči tomuto uzneseniu podal odvolanie a Krajský súd v

Bratislave uznesením zo dňa 27.1.2014, sp.zn. 8 Co 23/2014, napadnuté uznesenie potvrdil. Na základe ním podaného dovolania, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím zo dňa 1.7.2015, sp.zn. 3 Cdo 349/2014, zrušil rozhodnutie odvolacieho i prvoinštančného súdu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V tejto súvislosti poukázal aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. PL. 30/2015, ktorým bolo vyslovené, že ustanovenie § 141a Občianskeho súdneho poriadku nie je v súlade s čl. 1 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, preto dňom 14.6.2016, t.j. vyhlásením nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, stratilo účinnosť. V dôsledku nezákonných rozhodnutí mu bola spôsobená majetková škoda vo výške 5.525.423,44 € s príslušenstvom, keďže sa mu v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I. nedostalo primeranej a spravodlivej ochrany jeho subjektívneho práva a jeho nárok nemohol byť vymáhaný v exekučnom konaní. Dodal, že zo strany Okresného súdu Bratislava I. došlo k zavineným prietahom, ktoré skonštatoval Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí zo dňa 13.11.2014, sp.zn. II. ÚS 622/2013.

1.3. Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

2.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 1, ods. 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, ods. 2, § 9 ods. 1, ods. 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, dôvodiac nedôvodnosťou žaloby. Poukázal na to, že v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ide o objektívnu zodpovednosť štátu za škodu, ale len za súčasného splnenia troch podmienok, ktorými sú nezákonné rozhodnutie orgánu štátu alebo jeho nesprávny úradný postup, existencia škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom. Na základe vykonaného dokazovania (výsluch žalobcu, vyjadrenie povereného zástupcu žalovaného, oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise a ostatným obsahom spisu) mal preukázané, že žalobca na Okresnom súde Bratislava I. inicioval konanie o náhradu škody vo výške 689.000,- € v podobe „odškodnenia“ a majetkovej škody vo výške 5.525.423,44 € s príslušenstvom podľa zákona č. 514/2003 Z.z. proti Slovenskej republike, ktorá bola zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky; konanie sa vedie pod sp.zn. 10 C 167/2010, v ktorom bolo dňa 17.10.2013 vydané uznesenie č.k. 10 C 167/2010-258, ktorým bolo konanie zastavené, pretože žalobca nespĺnil povinnosť zložiť preddavok na trovy konania v zmysle návrhu žalovaného podľa ustanovenia § 141a O.s.p. Aj keď žalobca podal voči uvedenému uzneseniu odvolanie, Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 27.1.2014, č. k. 8 Co 23/2014-282, napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil. Na základe podaného dovolania zo strany žalobcu, Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 1.7.2015, sp.zn. 3 Cdo 349/2014, zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.1.2014, sp.zn. 8 Co 23/2014 a uznesenie Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 17.10.2013, č.k. 10 C 167/2010-258 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, pričom z jeho odôvodnenia vyplýva, že žalobca dôvodne namietal, že mu v konaní bola odňatá možnosť konať pred súdom vzhľadom na procesnú vadu, keďže konanie nemalo byť zastavené pre nezloženie preddavku na trovy konania, ak je žalovaným subjekt uvedený v § 2 zákona č. 7/2005 Z.z. Na základe ústavnej sťažnosti žalobcu, Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom zo dňa 13.11.2014, sp.zn. II. ÚS 622/2013, konštatoval, že postupom Okresného súdu Bratislava I. v konaní vedenom pod sp.zn. 10 C 167/2010, bolo porušené základné právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a žalobcovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 1.000,- €. Prvoinštančný súd zistil, že v čase rozhodnutia o predmetnej žalobe, konanie vedené pod sp.zn. 10 C 167/2010, nebolo právoplatne skončené. K prvej podmienke, ktorá musí byť splnená v prípade vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a to existenciou nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu uviedol, že vzhľadom na nespornosť tejto otázky zo strany žalovaného je prvá podmienka splnená. Žalobca za nezákonné rozhodnutie považoval uznesenie Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 17.10.2013, č.k. 10 C 167/2010-258, a uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.1.2014, č.k. 8 Co 23/2014-282, nakoľko obe uznesenia boli zrušené rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 1.7.2015, sp.zn. 3 Cdo 349/2014, na základe dôvodne podaného dovolania žalobcom. Keďže žalobca využil opravné prostriedky, ktorými dosiahol zrušenie právoplatných rozhodnutí pre ich nezákonnosť, bola naplnená podmienka uvedená v ustanovení § 6 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., a to existencia nezákonného rozhodnutia. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci vzniká len z rozhodnutia, ktoré je nezákonné. V rámci konania o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nie je možné riešiť otázku nezákonnosti ako otázku predbežnú, keďže tú musí vyriešiť orgán určený platnými právnymi predpismi, ktorého autoritu musí rešpektovať nielen súd, ktorému bola vec vrátená na ďalšie konanie, ale i súd rozhodujúci v konaní o náhradu škody.

Tým je zabezpečené, že otázku, či bolo v preskúmvanej veci právoplatné rozhodnutie nezákonné, zodpovedne zvážil kvalifikovaný orgán už pred začatím konania o náhradu škody. Pre súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody je potom takéto rozhodnutie záväzné a musí vychádzať zo zistenia nezákonnosti príslušným orgánom vyjadrenej tým, že právoplatné a/alebo vykonateľné rozhodnutie zruší alebo zmení, napr. z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Rovnako mal za preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I. pod sp.zn. 10 C 167/2010, došlo k nesprávnemu úradnému postupu - prietahom v konaní, ktoré konštatoval Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze zo dňa 13.11.2014, sp.zn. II. ÚS 622/2013, čím bol naplnený postup podľa ustanovenia § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. Vzhľadom na to, že mal za preukázané splnenie prvej podmienky potrebnej pre vznik zodpovednosti štátu za škodu, a to existenciu nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu, ďalej skúmal vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Žalobca si uplatnil škodu vo výške 5.525.423,44 € s prislúšenstvom, keď škodu rovnakej výšky si uplatnil aj v konaní vedenom pod sp.zn. 10 C 167/2010 v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Poukázal na to, že skutočnou škodou v zmysle ustanovenia § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka je ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného (spočíva v zmenšení jeho majetkového stavu oproti stavu pred škodovou udalosťou) a je objektívne vyjadriteľná v peniazoch. Ušlý zisk podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 M Cdo 2/2015, zo dňa 31.7.2017, nie je nejakou hypotetickou, či fiktívnou majetkovou výhodou a nejde ani o možný majetkový prínos, ktorý by mal byť stanovený na podklade analógie bez reálneho základu. Za ušlý zisk v súlade s vymedzením tohto pojmu vyplývajúcim z ustanovení hmotného práva a jeho výkladom, právnou teóriou i súdnou praxou, možno považovať len takú majetkovú ujmu, ktorej vznik je podložený už existujúcimi, prípadne reálne dosiahnuteľnými okolnosťami, z ktorých možno usudzovať, že nebyť škodovej udalosti, očakávaný zisk by bol skutočne vznikol. To znamená, že musí byť naisto preukázaný predpoklad jeho vzniku, teda taká skladba okolností, ktorá svedčí o tom, že k vzniku zisku by nepochybne došlo a plánovaná finančná transakcia či príslub by boli naplnené. Ušlý zisk je teda stratou konkrétnej, reálnej a preukázateľnej príležitosti zhodnotenia majetku, avšak len za predpokladu, že pravdepodobnosť dosiahnutia zisku u poškodeného je vzhľadom na existujúce okolnosti toho ktorého konkrétneho prípadu vysoko pravdepodobná, až blížiac sa k istote. Bremeno tvrdenia a preukázania týchto okolností by potom mohlo viesť len k záveru, že ušlý zisk, ktorého sa žalobca v konaní domáha, je skutočne iba „fikciou.“ Aj v prípade ušlého zisku musí ísť o ujmu už vzniknutú a nie o ujmu, ktorá by hypoteticky mohla vzniknúť v budúcnosti. Vzhľadom na uvedené sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, podľa ktorej si žalobca uplatnil rovnakú škodu a v rovnakej výške ako v namietanom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I. pod sp.zn. 10 C 167/2010, v ktorom si voči rovnakému žalovanému uplatňuje náhradu škody titulom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Zdôraznil, že hoci v namietanom konaní došlo k vydaniu nezákonných rozhodnutí a došlo i k zbytočným prietahom v konaní, uvedené konanie stále nebolo právoplatne ukončené, pretože Najvyšší súd Slovenskej republiky vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalobcom požadovaná škoda je tak v súčasnosti len hypotetická, resp. predčasná, keďže o jeho nároku, ktorý si duplicitne uplatnil aj v tomto konaní, nebolo právoplatne rozhodnuté. Taktiež nevzhladol ani existenciu príčinnej súvislosti medzi nezákonnými rozhodnutiami, nesprávnym úradným postupom a prípadnou škodou, nakoľko o vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak protiprávne konanie (delikt, nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup) a vznik škody sú v logickom slede, teda ak protiprávne konanie škodcu bolo príčinou a vznik škody následkom tejto príčiny. Vzťah príčiny a následku musí byť bezprostredný (priamy). Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, vždy iba v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Musí tak byť doložené, že nebyť protiprávneho konania (opomenutia) škodcu, škodlivý následok by nenastal. Ak príčinou škody je iná skutočnosť (napr. porušenie zmluvnej povinnosti samotným poškodeným), zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti je právnym posúdením veci vymedzenie medzi akou ujmu (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu má preto určujúci význam v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je požadovaná náhrada. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmu poškodeného (ak vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne), sa príčinná súvislosť zisťuje. Tvrdenie žalobcu, že nebyť nezákonných rozhodnutí a nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava I. škoda by mu nevznikla, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní,

pretože žalobca nepreukázal aká skutočná škoda alebo ušlý zisk mu vznikol v dôsledku toho, že Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil právoplatné rozhodnutie o zastavení konania a zároveň vec vrátil súdu prvej inštancie na prejednanie veci samej, teda na rozhodnutie, či samotný nárok (v rovnakej výške ako v predmetnom konaní) uplatnený žalobcom v konaní vedenom pod sp.zn. 10 C 167/2010 má opodstatnenie a či je dôvodný. Samotné nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup bez ďalšieho nespôsobujú vznik škody. V sporovom konaní leží bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno na žalobcovi, ktorý pre prípad úspechu musí preukázať aká škoda a v akom rozsahu mu vznikla v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom. Dospel preto k záveru, že z dôvodu, že si žalobca v tomto konaní uplatnil rovnaký nárok na náhradu škody ako v namietanom konaní vedenom pod sp.zn. 10 C 167/2010, keďže nedostal v uvedenom konaní primeranú a spravodlivú ochranu, nepreukázal škodu, ktorá by mu bola vznikla v súvislosti s nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom. Odkázal na tvrdenie žalovaného, podľa ktorého ak nie je judikovaný samotný nárok žalobcu na vyplatenie predmetnej sumy, pričom konanie vo veci na súde nie je právoplatne ukončené, nie je možné uviesť, že došlo k vzniku škody, ktorá má spočívať v skutočnosti, že žalobca nezískal plnenie uplatnené žalobou v danom konaní. K nároku žalobcu o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 6.000,- € titulom nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava I. v konaní vedenom pod sp.zn. 10 C 167/2010, spočívajúceho v neprimeranej dĺžke konania, poukázal na ustanovenie § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, či nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a § 11. Zo žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody vyplýva, že žiadal len o náhradu škody vo výške 5.525.423,44 € s príslušenstvom titulom nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava I. a o náhradu nemajetkovej ujmy nie, rovnako si tento nárok neuplatnil ani v žalobe doručenej súdu dňa 19.9.2016. Tento nárok si žalobca uplatnil až v rámci žiadosti o zmenu žaloby doručenej súdu dňa 4.8.2017, o ktorej bolo rozhodnuté uznesením zo dňa 9.8.2018. Žalobca v priebehu konania potom nepreukázal, že by splnil vyššie uvedenú zákonnú požiadavku na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Napriek uvedenému, kedy nemal za preukázaný postup podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. konštatovať, že ani v prípade splnenia tejto požiadavky by žalobe v tejto časti nemohlo byť vyhovené. Priznanie zadostučinenia v peniazoch v zmysle ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. predpokladá, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak ju nie je možné uspokojiť inak. Pre priznanie nemajetkovej ujmy však sama závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy nie je jediným a výlučným faktorom pre určenie zadostučinenia v peniazoch. Právne relevantná je len taká nemajetková ujma, ktorej vznik je v príčinnej súvislosti s neoprávneným zásahom. Základným predpokladom uplatnenia majetkovej satisfakcie je existencia nemajetkovej ujmy, t.j. existencia skutočnosti, že došlo k neoprávnenému zásahu a nemajetková ujma už vznikla i preukázanie, že zásah do osobnostných práv mal skutočne tvrdený následok. Preukázanie vzniku takéhoto následku zaťažuje poškodeného. Zákonodarca pri existujúcej právnej úprave všeobecnému súdu neposkytol oprávnenie na poskytnutie primeranej nemajetkovej ujmy len pri konštatovaní porušenia práva žalobcu bez negatívneho prejavu v jeho sfére na rozdiel od čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, relevantného pre Ústavný súd Slovenskej republiky. V konaní o nároku podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je žalobca zaťažený dôkazným bremenom ohľadom vzniku a rozsahu nemajetkovej ujmy a musí preukázať konkrétny negatívny prejav nemajetkovej ujmy vo svojej osobnostnej sfére (rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21.5.2014, č.k. 4 Co 129/2014-116). Nemajetková ujma je určitou náhradou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v nemajetkovej sfére dotknutej osoby. Je pri tom podstatné v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie fyzickej osoby. Súd v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. môže priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch len za predpokladu takej intenzity týchto následkov, že konštatovanie porušenia práva nie je postačujúce pre odstránenie následkov, ktoré u žalobcov nastali, pretože došlo k značnému zníženiu ich dôstojnosti a spoločenskej vážnosti. Poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.1.2012, č.k. IV. ÚS 1/2012-38, v ktorom bolo vo vzťahu k dôkaznému bremenu pri uplatnenom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa citovaného zákona skonštatované, že dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako aj kritérií pre určenie jej výšky, sťaž výlučne poškodeného. Nečinnosť orgánu verejnej moci, či zbytočné prietahy v konaní nepochybne znamenajú samé osebe pre poškodeného určitú i materiálnu ujmu, to však poškodeného nezbavuje povinnosti preukázať, a to

v prípade uplatňovania jej peňažnej náhrady, vznik tejto nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života a intenzitu zásahu, ako aj to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyvázenie alebo zmiernenie tejto vzniknutej ujmy. Hoci aj v dôsledku neprimerane dlhotrvajúceho konania možno ujmu spočívajúcu v neistote poškodeného ohľadom výsledku konania predpokladať, predmetom ďalšieho dokazovania je posudzovanie, či ide o ujmu nepatrnú alebo značnú, kedy je na poškodenom, aby svoje tvrdenia o existencii takých relevantných skutočností, ktoré umocňujú hĺbku zásahu alebo významne ovplyvňujú jeho životnú situáciu, v konaní hodnoverne preukázal (rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.2.2017, sp.zn. 8 Co 380/2016). Vykonaným dokazovaním nemal ničím preukázané tvrdenie žalobcu, že mu vznikla nemajetková ujma v príčinnej súvislosti s uvedeným nesprávnym úradným postupom, ktorý tak nemožno bez ďalšieho považovať za konanie, v dôsledku ktorého by žalobcovi automaticky prináležal nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy. K argumentácii žalobcu, že rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý vychádza z domnienky, že neprimeraná dĺžka konania znamená pre poškodeného morálnu ujmu a v zásade sa nevyžadujú k stanoveniu výšky zadosťučinenia za nemajetkovú ujmu spôsobenú neprimeranou dĺžkou konania žiadne dôkazy uviedol, že Európsky súd pre ľudské práva konštatuje porušenia práv sťažovateľa na neprimerané prieťahy v konaní a priznáva v prípade potreby poškodenej strane spravodlivé zadosťučinenie (čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) v inom kontexte ako súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Prisvedčil žalovanému, že uvedený zákon predpokladá prostriedky náhrady škody v peniazoch až ako poslednú možnosť, ak žiadne iné, vzhľadom na osobu žalobcu, vzniknutú ujmu, okolnosti, závažnosť následkov, ktoré vznikli v súkromnom živote a spoločenskom uplatnení, neprichádzajú do úvahy. K návrhom žalobcu na vykonanie dokazovania pripojením spisu Okresného súdu Bratislava I. sp.zn. 10 C 167/2010, výsluchom sudkyne JUDr. T. a vtedajšej štátnej tajomníčky JUDr. P. dôvodil, že takéto dokazovanie nevykonal s odkazom na zásadu hospodárnosti konania i sudcovskej koncentrácie konania, pretože nepovažoval výsluch svedkov za účelný v predmetnom konaní, keďže mal za preukázanú existenciu nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu. Nepripojil si uvedený spis Okresného súdu Bratislava I., keďže žalobca mal možnosť predkladať dôkazy na preukázanie svojho nároku už súčasne s podaním žaloby, resp. ďalšími vyjadreniami založenými do spisu až do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania, ku ktorému došlo dňa 29.9.2020. Žalovaný od začiatku sporoval existenciu škody, namietal, že žalobca vznik škody nepreukázal. Vzhľadom na to, že považoval žalobu žalobcu v časti o náhradu škody za nedôvodnú, dokazovanie pripojením uvedeného spisu nevykonal. Záverom uviedol, že strany sporu nesú zodpovednosť za skutkový stav a musia dokazovať svoje tvrdenia. Konanie je založené na kontradiktórnej zásade, podľa ktorej strana svoje tvrdenia musí preukazovať dôkazmi. Žalobca v konaní neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie svojho tvrdenia ohľadom existencie nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu.

2.2. O náhrade trov konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a plne úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si žalovaný nárok na náhradu trov konania neuplatnil a zo spisu mu žiadne trovy nevyplývajú.

3. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/, e/, h/ C.s.p. (neboli splnené procesné podmienky; súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Uviedol, že mu bola odňatá možnosť riadne konať pred súdom postupom prvoinštančného súdu, a to nekonzistentným, neracionálnym, nepresvedčivým odôvodnením, svojvoľným, nezákonným a protiústavným napadnutým rozsudkom (v rozpore s požiadavkami Európskeho súdu pre ľudské práva na konzistentné a presvedčivé odôvodnenie rozsudku v rozpore s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, konajúceho a rozhodujúceho v rozpore s čl. 36 ods. 1 a ods. 3 Listiny, čl. 46 ods. 1, ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky). Vytkol prvoinštančnému súdu, že napadnuté rozhodnutie je iba výsledkom zbožného želania žalovaného a „poslušnosti „zákonnej sudkyne“ voči jej zamestnávateľovi, arbitrárne odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je výsledkom ústavne konformného dokazovania vo veci samej, iba prepisovaním a citovaním rozhodnutí súdov a ústavného súdu pre tento prípad nepoužiteľných, ktoré súd prvej inštancie a „poslušná sudkyňa“ voči moci odmietli vykonať, tvrdiac, že by to nebolo v súlade so zásadou hospodárnosti súdneho konania, pričom vo veci je nutné vykonať dokazovanie vypočutím ním navrhnutých svedkov (JUDr. D. O., JUDr. M. U. a kajúcnikom

v rukách polície JUDr. V. X., ktorý postupne udáva sudcov Okresného súdu Bratislava I., Krajského súdu v Bratislave, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky). Má za to, že prvoinštančný súd sa dôsledne nevysporiadal s tým, že na ním uplatnenej majetkovej i nemajetkovej škode sa výraznou mierou podieľal práve Okresný súd Bratislava I. v úzkej spolupráci so žalovaným zneužitím práva, ergo zastavením kompenzačného konania vo veci č.k. (správne sp.zn., poznámka odvolacieho súdu) 10 C 167/2010, bez jeho riadneho prejednanía v rámci „poslušnosti voči zamestnávateľovi“ a vec bola pridelená sudkyňi JUDr. D. O. (bolo voči nej vedené disciplinárne konanie), pričom nezákonnosť konania a rozhodovania vo veci samej skonštatoval Najvyšší súd Slovenskej republiky vydaním zrušujúceho uznesenia dňa 1.7.2015, sp.zn. 3 Cdo 349/2014, ako aj ústavný súd vydaním nálezu dňa 13.11.2014, sp.zn. II. ÚS 622/2013, takže niet čo komentovať, tobôž nie vymýšľať a vydávať vopred dohodnutý napadnutý rozsudok po tomu predchádzajúcej dohode medzi Okresným súdom Bratislava I. a Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky na podklade tzv. pokynu zhora, čo je aj tento prípad. Otázka, či vydanie uvedeného zrušujúceho uznesenia Najvyšším súdom Slovenskej republiky malo za následok vrátenie veci Okresnému súdu Bratislava I. na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci, ergo že kompenzačné konanie tým nie je riadne ukončené, nemá oporu v zákone, ani v tzv. objektívnej zodpovednosti za vzniknutú majetkovú a nemajetkovú škodu, ktorá mu vznikla v súlade s platnými ustanoveniami zákona č. 514/2003 Z.z., pretože to bol práve žalovaný, ktorý prvoinštančnému súdu a tzv. poslušnej sudkyňi (podľa jeho právneho názoru „korupčnej“ sudkyňi JUDr. D. O.) vnútil, aby zneužitím práva a aplikáciou protiústavného ustanovenia § 141a ods. 1 O.s.p. mu odňal možnosť riadne konať pred súdom o ním uplatnenom nároku na odškodnenie majetkovej ujmy vo výške 5.525.423,44 € s príslušenstvom a iné, takže podľa platných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. mu vznikne zákonný a ústavne konformný nárok na náhradu škody, ktorá vznikla v ním uplatnenej výške v konaní vedenom pod sp.zn. 10 C 167/2010, a to všetko okamihom nadobudnutia právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu, majúcich za následok zastavenie konania vo veci samej hrubým a korupčným odňatím mu možnosti riadne konať pred súdom. Ďalej uviedol, že bolo povinnosťou súdu prvej inštancie rozhodnúť aj o jeho uplatnenej požiadavke na odškodnenie nemajetkovej ujmy vo výške 6.000,- €, nakoľko podľa rozhodovacej praxe Krajského súdu v Bratislave i Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, bol povinný o tomto nároku rozhodnúť vylúčením na samostatné konanie, resp. bezodkladne ako nepríslušný orgán vo veci konať a rozhodovať a mal túto jeho požiadavku na odškodnenie nemajetkovej ujmy postúpiť Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky na ďalšie konanie a rozhodnutie, resp. predmetné konanie prerušiť, vyčkať na stanovisko Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky šesť mesiacov s odkazom na bod 5. odôvodnenia napadnutého rozsudku: „súd v priebehu konania uznesením zo dňa 9.8.2018, sp.zn. 14 C 101/2016, pripustil zmenu žaloby, keďže si žalobca okrem škody uplatnil aj nemajetkovú ujmu vo výške 6.000,- €.“ Nevie potom ako prvoinštančný súd môže tvrdiť, že nepreukázal vznik majetkovej škody, keď toto jeho tvrdenie riadne a presvedčivo neodôvodnil a zamietol vykonanie dôkazu, čím svojvoľne (v záujme žalovaného) odmietol objektivizáciu skutkového stavu veci. Žalobu v tejto veci podal oprávnené, malo jej byť vyhovené, pretože neboli splnené podmienky pre zastavenie konania vedeného pod sp.zn. 10 C 167/2010 v zmysle ustanovenia § 141a ods. 1 O.s.p. Za daného skutkového stavu veci aplikácia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.7.2017, sp.zn. 5 M Cdo 2/2015, je na daný prípad z pohľadu rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva nemožná, neprijateľná a neakceptovateľná, keďže sa jedná o rozhodnutie o mimoriadnom opravnom prostriedku podané generálnym prokurátorom a rozhodnutie najvyššieho súdu je v danom prípade výsledkom porušenia princípu právnej istoty a legitímneho očakávania. Namietal, že odôvodnenie napadnutého rozsudku na strane 8, bod 15.1. trpí vadou, nakoľko uplatnený nárok na zaplatenie majetkovej a nemajetkovej ujmy odvodzuje od nezákonných rozhodnutí Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 17.10.2013, č.k. 10 C 167/2010-258, ktorým bolo kompenzačné konanie zastavené po predchádzajúcej šikane zo strany Okresného súdu Bratislava I. v spolupráci so žalovaným a Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.1.2014, sp.zn. 8 Co 23/2014, ktorým napadnuté uznesenie potvrdil zneužitím subjektívneho práva „ultra vires“ (vydaných pod tlakom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a tak je potreba vypočutia JUDr. M. U. daná), ktoré sa na podklade zrušujúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 1.7.2015, č.k. 3 Cdo 349/2014, ukázali ako svojvoľné, nezákonné, v rozpore s listinou (čl. 36 ods. 1, ods. 3, čl. 11 ods. 1), ústavou (čl. 46 ods. 1, ods. 3, ods. 4), dohovorom (čl. 6 ods. 1), preto bolo povinnosťou súdu prvej inštancie a sudkyne túto skutočnosť dôsledne a ústavne konformne rešpektovať a nenechať sa vťahovať žalovaným do nesprávneho právneho posúdenia veci a účelovému vydaniu nezákonného rozsudku. Je tak nesporné, že bezbrehé tvrdenie prvoinštančného súdu, že dovolací súd nekonštatoval nezákonnosť týchto rozhodnutí, sa nezakladá na pravde, je zmyslenou obštrukciou zo strany súdu prvej

inštancie i zákonnej sudkyne pod tlakom zo strany žalovaného. Navyše napadnutý rozsudok nie je riadne a presvedčivo odôvodnený, je krajne svojvoľný, nesúladný so zárukami podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru , čl. 36 ods. 1 a ods. 3 Listiny, ako aj čl. 46 ods. 1, ods. 3 Ústavy, postupom a nezákonným rozhodnutím v tejto veci bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie, bol porušený čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, v spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, vedomým a úmyselným konaním prvoinštančného súdu, čo zakladá minimálne dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku v celom rozsahu. Vytkol ďalej súdu prvej inštancie, že vo veci žiadne ústavne konformné dokazovanie nevykonal a tak je neudržateľné, ak neracionálne, nepresvedčivo a arbitrárne tvrdí, že on údajne nepreukázal aká skutočná škoda alebo ušlý zisk mu vznikol v dôsledku toho, že Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil právoplatné rozhodnutie o zastavení konania a zároveň vec vrátil súdu prvej inštancie na prejednanie veci samej. Zákoná sudkyňa riadne nepočúvala a neprotokolovala to, čo v konaní tvrdil, keď to čo je preukázané, sa už nepreukazuje. Súdom prvej inštancie vykonaný odkaz na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.1.2012, č.k. IV. ÚS 1/2012-38, je na toto kompenzačné konanie neaplikovateľný a nepoužiteľný. Nedôveryhodný a korupčný prvoinštančný súd (mediálne známa skutočnosť) konajúci a rozhodujúci pod vplyvom bývalej štátnej tajomníčky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky JUDr. P. U. (aktuálne vo väzbe) vo veci nezistil riadne a presvedčivo skutkový stav veci, vec nesprávne právne posúdil, napadnutým rozsudkom nezákonne a protiústavne rozhodol, a to všetko porušením princípu právnej istoty a legitímneho očakávania; porušením zásady „iura novit curia“, porušením platných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z., nevysporiadaním sa dôsledne s dôvodovou správou k tomuto zákonu a judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky i Ústavného súdu Slovenskej republiky; odmietnutím spravodlivosti porušením elementárnych princíпов spravodlivosti a odňatím mu možnosti riadne konať o uplatnenom nároku. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.5.2011, sp.zn. 4 M Cdo 20/2009, a na to, že zodpovednosť vzniká aj z rozhodnutia procesnej povahy, na vznik zodpovednosti štátu sa nevyžaduje meritórne právoplatné skončenie veci, ale len splnenie zákonom stanovených predpokladov zodpovednosti štátu, s čím sa dôsledne a ústavne konformne nie nestranný, nedôveryhodný, korupčný súd prvej inštancie a nie nezaujatá zákonná sudkyňa dôsledne nevysporiadali, konajúc zjavne v zlom úmysle a nedobromyseľne. Podľa rozhodovacej praxe najvyššieho súdu v konaní o odškodnení podľa zákona č. 514/2003 Z.z. okresný súd nie je oprávnený posudzovať rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým dovolací súd zrušil právoplatné rozhodnutia okresného a krajského súdu, jeho povinnosťou je dôsledne rešpektovať rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 1.7.2015, sp.zn. 3 Cdo 349/2014. Znova zopakoval, že napadnutý rozsudok porušil jeho právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím garantované podľa čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, pričom tu je priama príčinná súvislosť s nezákonným rozhodnutím a vznikom majetkovej škody, o to viac, že do nezákonného rozhodnutia bol prvostupňový (správne prvoinštančný, poznámka odvolacieho súdu) i krajský súd vtiahnutý práve Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, ani jeden z uvedených súdov dôsledne nerešpektoval rozhodovacia prax Európskeho súdu pre ľudské práva (Kreuz p. Poľsku, 2010) a konali v úmysle brániť mu v prístupe na súd zneužitím subjektívneho práva „ultra vires.“ Postupom a rozhodnutím v predmetnej veci došlo k nezákonnej aplikácii zákonných ustanovení o zodpovednosti štátu za škodu, obecných ustanovení Občianskeho zákonníka o podmienkach vzniku nároku na náhradu škody, keď ale podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I. pod sp.zn. 10 C 167/2010, došlo k neodôvodneným prietahom v takej intenzite, že tým došlo k porušeniu práva odvolateľa na spravodlivý proces. Okresný súd Bratislava I. porušil jeho právo na spravodlivý proces a vo veci konal a rozhodoval nie nestranný, zaujatý súd s vopred zmýšleným úmyslom kompenzačnú predmetnú žalobu zamietnuť, keďže sa jedná o jeho uplatnený nárok na podklade nezákonného a protiústavného konania a rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci vedenej pod sp.zn. 10 C 167/2010 a sudkyne JUDr. D. O., aktuálne priama nadriadená zákonnej sudkyne Mgr. V. A., ako aj sudcov verejnosti známeho korupčného Krajského súdu v Bratislave podľa vopred dohodnutej „línie.“ Bolo povinnosťou prvoinštančného súdu stanoviť výšku škody s použitím uváženia na základe spravodlivosti. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť v celom rozsahu a vrátiť mu vec na ďalšie konanie, prípadne napadnuté rozhodnutie zmeniť a jeho žalobe vyhovieť; žiadal trovy konania.

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril; odvolanie nepodal.

5. Krajský súd v Bratislave, ako odvolací súd, rozsudkom zo dňa 26.1.2022, č.k. 15 Co 9/2021-241 (v poradí prvom), I. rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 29.9.2020, sp.zn. 14 C 101/2016, potvrdil; II. žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania; v odôvodnení svojho rozhodnutia, okrem iného, konštatoval, že prvoinštančný súd správne zistil, že v danej veci bola splnená prvá podmienka vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a to existencia nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu, a preto následne skúmal či sú splnené aj ďalšie podmienky pre vznik zodpovednosti štátu za škodu, ktorými sú vznik škody i príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Odvolací súd nemal dôvod odchyliť sa od súdom prvej inštancie vysloveného názoru, že žaloba žalobcu je v časti náhrady škody nedôvodná, keďže nepreukázal škodu, ktorá by mu bola vznikla v súvislosti s nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom, keď žalobca nepreukázal ani ďalší nevyhnutný predpoklad zodpovednosti za škodu, ktorým je príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Ďalej mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie náležitým spôsobom v bode 16. odôvodnenia napadnutého rozsudku vysvetlil, z akého dôvodu nebolo možné žalobcovi priznať ním uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko žalobca vôbec nezdôvodnil prečo okrem náhrady majetkovej škody si uplatňuje aj nemajetkovú ujmu, keď len stroho uvádzal, že žiada aj o priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v sume 6.000,- € za porušenie práva na rozhodnutie veci súdom v primeranej lehote.

6. Žalobca podal dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.1.2022, č.k. 15 Co 9/2021-241; Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako dovolací súd, uznesením zo dňa 28.6.2023, sp.zn. 7 Cdo 93/2022, uvedený rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že postupom odvolacieho súdu, ktorý nedodrжал procesný postup v zmysle § 219 ods. 3 C.s.p., došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Týmto nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a žalobca opodstatnene namietal dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. Ide o tak závažné pochybenie odvolacieho súdu nerešpektovaním ustanovenia § 219 ods. 3 C.s.p., ktoré znemožnilo žalobcovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ C.sp. Dovolanie žalobcu je preto prípustné a zároveň aj dôvodné, preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom sa nezaoberal ďalšími dovolacími námietkami.

7. Odvolací súd, po zrušení rozsudku zo dňa 26.1.2022, č.k. 15 Co 9/2021-241 a vrátení veci na ďalšie konanie dovolacím súdom, opätovne preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 25. októbra 2023; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v celom rozsahu (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

8. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

9. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie, na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

10. Odvolací súd dôvodí k tomu, že žalobca nebol elektronicky upovedomený o mieste a čase vyhlásenia prvého rozsudku odvolacieho súdu zo dňa 26.1.2022 napriek jeho žiadosti, aby mu podľa § 219 ods. 3 C.s.p. bolo oznámené miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na e-mail uvedený v tejto žiadosti, že tejto jeho žiadosti nevyhovel, pretože takúto požiadavku súčasne nevzniesol žalovaný. Okrem toho ustanovenie § 219 ods. 3 C.s.p., ktoré platí aj pre odvolacie konanie (§ 378 ods. 1 C.s.p.) uvádza, že vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením (tento deň oznámenia možno súčasne považovať za deň doručenia oznámenia o verejnom vyhlásení rozsudku stranám sporu, ich zástupcom), nepochybne (o.i.) za účelom dostatočného času dostaviť sa na súd a vypočúť si verejné vyhlásenie rozsudku. Podobne je tomu v prípade nariadenia pojednávania, keď ustanovenie § 178 ods. 2 C.s.p. ukladá súdu predvolanie na pojednávanie doručiť stranám sporu, ich právnym zástupcom, tak, aby mali dostatok času na prípravu spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené zákonné dôvody, v neposlednom rade pri zachovaní rovnakého postavenia strán sporu (čl. 6 C.s.p.), potom odvolací súd zvolil rovnaký postup a všetkým stranám sporu rovnakým postupom, spôsobom, s rovnakými právnymi účinkami, oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámením na úradnej tabuli odvolacieho súdu a na webovej stránke odvolacieho súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

11. Po vrátení veci dovolacím súdom, odvolací súd po opätovnom prejednaní nároku žalobcu o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, dospel k rovnakému záveru ako vo svojom prvom rozhodnutí, a to že žalobca nepreukázal všetky podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody, ktoré musia byť splnené kumulatívne, a to škodu a príčinnú súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, rovnako tak nepreukázal svoje tvrdenie, že mu vznikla nemajetková ujma.

12. V danej veci sa žalobca domáha náhrady majetkovej škody vo výške 5.525.423,44 € a nemajetkovej ujmy vo výške 6.000,- € spôsobnej mu nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava I. v konaní vedenom pod sp.zn. 10 C 167/2010, ktorý uznesením zo dňa 17.10.2013, č.k. 10 C 167/2010-258, konanie zastavil z dôvodu, že si žalobca nesplnil povinnosť zložiť preddavok na trovy konania v stanovenej lehote v zmysle § 141a ods. 1 O.s.p. Krajský súd v Bratislave na základe odvolania žalobcu uznesením zo dňa 27.1.2014, č.k. 8 Co 23/2014-282, uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil. Proti uvedenému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave podal žalobca dovolanie a Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 1.7.2015, sp.zn. 3 Cdo 349/2014, v spojení s opravným uznesením zo dňa 7.10.2015, sp.zn. 3 Cdo 349/2014, zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.1.2014, sp.zn. 8 Co 23/2014 a uznesenie Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 17.10.2013, č.k. 10 C 167/2010-258 a vec vrátil Okresnému súdu Bratislava I. na ďalšie konanie, pričom v odôvodnení, okrem iného, konštatoval, že aj keď si žalobca nesplnil povinnosť zložiť preddavok na trovy konania, ktorú mu súd uložil podľa § 141 ods. 1 O.s.p., konanie nebolo možné zastaviť, keďže žalovaným je štát (subjekt uvedený v § 2 zákona č. 7/2005 Z.z.). Za nesprávny úradný postup žalobca označil postup Okresného súdu Bratislava I. vo veci vedenej pod sp.zn. 10 C 167/2010, nakoľko Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol nálezom zo dňa 13.11.2014, č.k. II. ÚS 622/2013-31 tak, že Okresný súd Bratislava I. v konaní vedenom pod sp.zn. 10 C 167/2010 porušil jeho základné právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zároveň mu priznal finančné zadostučinenie v sume 1.000,- €.

13. Odvolací súd nemá dôvod odchyliť sa od súdom prvej inštancie vysloveného názoru, že žaloba žalobcu je v časti náhrady škody nedôvodná, keďže nepreukázal škodu, ktorá by mu bola vznikla v súvislosti s nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom (bod 15.1. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Odvolací súd poukazuje na to, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom je objektívnou zodpovednosťou štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nie je možné zbaviť a ktorá je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok, ktorými sú: existencia nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu, vznik škody a príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia alebo nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

14. Nebolo možné prisvedčiť argumentácii žalobcu v jeho odvolaní, že tvrdenie prvoinštančného súdu, že dovolací súd nekonštatoval nezákonnosť rozhodnutí Okresného súdu Bratislava I. a Krajského súdu v Bratislave (špecifikované v bode 8. odôvodnenia tohto rozsudku) sa nezakladá na pravde, pretože súd prvej inštancie vo veci vykonal potrebné dokazovanie za účelom zistenia, či boli splnené zákonné podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správne závery, že v danom prípade bola naplnená prvá podmienka pre vznik zodpovednosti štátu za škodu, a to nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup. Prvoinštančný súd v bode 13. napadnutého rozhodnutia náležite vysvetlil, že v danom prípade právoplatné rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 17.10.2013, č.k. 10 C 167/2010-258 a Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.1.2014, č.k. 8 Co 23/2014-282, je potrebné považovať za nezákonné rozhodnutia, keďže boli zrušené Najvyšším súdom Slovenskej republiky pre nezákonnosť, s ktorým odôvodnením odvolací súd súhlasí. Rovnako sa odvolací súd stotožňuje so záverom prvoinštančného súdu uvedenom v bode 13. odôvodnenia napadnutého rozsudku, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I. pod sp.zn. 10 C 167/2010 došlo k nesprávnemu úradnému postupu, a to k prieťahom v konaní, ktoré konštatoval vo svojom náleze zo dňa 13.11.2014, č.k. II. ÚS 622/2013-31, Ústavný súd Slovenskej republiky.

15. Vzhľadom k tomu, že prvoinštančný súd správne zistil, že v danej veci bola splnená prvá podmienka vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a to existencia nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu, riadne skúmal či sú splnené aj ďalšie podmienky pre vznik zodpovednosti štátu za škodu, ktorými sú vznik škody i príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Nebolo možné súhlasiť s odvolacou námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie vo veci nevykonal ústavne konformné dokazovanie a tak neudržateľne, neracionálne, nepresvedčivo a arbitrárne tvrdí, že údajne nepreukázal aká škoda alebo ušlý zisk mu vznikol v dôsledku zrušenia právoplatných rozhodnutí Najvyšším súdom Slovenskej republiky. Prvoinštančný súd po riadne vykonanom dokazovaní dospel k správne záveru, že žalobca nepreukázal škodu, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s vyššie uvedenými nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom, pričom tento záver dostatočným spôsobom vysvetlil v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (body 15., 15.1.), s ktorým sa odvolací súd stotožňuje a dodáva nasledovné. Škoda sa chápe ako ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi. Škoda je napravitelná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým poskytnutím peňazí, ak nedochádza k naturálnej reštitúcii. Náhrada škody, ak má plniť reparačnú (reštitučnú) funkciu, má zabezpečiť poškodenému plnú kompenzáciu spôsobenej ujmy, nie však viac. Rozlišujú sa dva druhy škody, a to skutočná škoda a ušlý zisk. Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. To, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk), je ujma spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je to u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, nakoľko musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). Pre výšku ušlého zisku je rozhodujúce, akému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu (škodná udalosť), teda konkrétne o aký reálne dosiahnuteľný príjem poškodený prišiel. Žalobca však nepreukázal aká skutočná škoda, resp. ujma mu vznikla, pričom bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno bolo práve na ňom ako správne konštatoval súd prvej inštancie v bode 15. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd konštatuje, že teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien, po prvé ide o bremeno tvrdenia, ktoré môže privodiť jej úspech v konaní a po druhé, že musí svoje tvrdenia aj preukázať. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ustanovenie čl. 8 C.s.p., v spojení s § 132 C.s.p., podľa ktorého strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Uvedený článok stanovuje dôkaznú povinnosť strán sporu v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na strane sporu a v prípade, ak neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú aj tú stranu sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, ale hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon určuje dôkazné

bremeno ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé), ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a povinnosti označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena, ako aj nositeľa dôkazného bremena. Z právnej teórie vyplýva, že skutočnosť navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce, sú záležitosťou žalovaného. Žalobca však netvrdil a ani nepreukázal v čom konkrétne spočíva ním uplatnená škoda, resp. ušlý zisk, z dôvodu ktorého nemohlo byť potom jeho žalobe v časti o náhradu škody vyhovené.

16. Rovnako žalobca nepreukázal ani ďalší nevyhnutný predpoklad zodpovednosti za škodu, ktorým je príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, ako správne uviedol prvoinštančný súd v bode 15.1. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd poukazuje na to, že o vzťah príčinnej súvislosti sa jedná, ak vznikla škoda následkom nezákonného rozhodnutia, alebo nesprávneho úradného postupu, teda ak je nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup a škoda vo vzájomnom pomere príčiny a následku. To znamená, že príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím, alebo nesprávnym úradným postupom je daná len vtedy, ak by škoda pri absencii nezákonného rozhodnutia, nesprávneho úradného postupu nevznikla, pričom musí ísť o priamu (nie len sprostredkovanú) príčinu vzniku škody. Súd prvej inštancie v danej veci riadne zisťoval a po vykonanom dokazovaní aj správne ustálil, že žalobca nepreukázal aká skutočná škoda alebo ušlý zisk mu v dôsledku nezákonných rozhodnutí vznikla, rovnako aká škoda, ušlý zisk mu vznikla následkom nesprávneho úradného postupu. Žalobca len tvrdil, že nebyť nesprávneho úradného postupu a vydania nezákonných rozhodnutí Okresným súdom Bratislava I. a Krajského súdu v Bratislave, by mu za obvyklého chodu veci majetková škoda v uplatnenej sume 5.525.423,44 € nevznikla. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na bod 11. odôvodnenia tohto rozsudku týkajúci sa bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Odvolací súd dodáva, že aj keby bolo konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I. pod sp.zn. 10 C 167/2010 už právoplatne skončené, neznamenalo by to automaticky, že žalobcovi by bola v tomto konaní priznaná náhrada škody, pretože tak, ako už bolo uvedené, musel by tento svoj nárok riadne preukázať.

17. K tvrdeniu žalobcu v odvolaní, že bolo povinnosťou súdu prvej inštancie rozhodnúť aj o jeho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 6.000,- €, odvolací súd dôvodí, že súd prvej inštancie náležitým spôsobom v bode 16. odôvodnenia napadnutého rozsudku vysvetlil, z akého dôvodu nebolo možné žalobcovi tento ním uplatnený nárok priznať, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a dodáva, že žalobca vôbec nezdôvodnil prečo okrem náhrady majetkovej škody si uplatňuje aj nemajetkovú ujmu, keď len stroho uvádzal, že žiada aj o priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v sume 6.000,- € za porušenie práva na rozhodnutie veci súdom v primeranej lehote (vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I. pod sp.zn. 10 C 167/2010). Len samotné takéto tvrdenie nepostačuje pre priznanie nemajetkovej ujmy, keď tak ako správne konštatoval prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, žalobca je zaťažovaný dôkazným bremenom ohľadom vzniku a rozsahu nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje opäť na dôvody uvedené v bode 11. odôvodnenia tohto rozhodnutia týkajúce sa bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Nebolo možné súhlasiť ani s argumentáciou žalobcu uvedenú v odvolaní, že tento jeho nárok mal prvoinštančný súd vylúčiť na samostatné konanie, resp. bezodkladne ako nepríslušný orgán vo veci konať a rozhodovať a postúpiť túto jeho požiadavku na odškodnenie nemajetkovej ujmy Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky na ďalšie konanie a rozhodnutie, prípadne predmetné konanie prerušiť a vyčakať na stanovisko Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky šesť mesiacov, nakoľko súd prvej inštancie v bode 16. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia správne dôvodil, že žalobca pri tomto uplatnenom nároku nepostupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., keďže tento nárok neuviedol v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, z dôvodu ktorého potom správne (okrem iných dôvodov) žalobu v časti o náhradu nemajetkovej ujmy zamietol. Odvolací súd poukazuje na to, že pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný - vychádza sa tu z opisu rozhodujúcich skutočností v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Predbežné prerokovanie je obligatórnym (teda neopomenuteľným) predpokladom uplatnenia ochrany práv a oprávnených záujmov poškodeného subjektu na súde. Cieľom tohto inštitútu je, aby sa poškodený subjekt obracal na súd až

vtedy, ak predbežné prerokovanie nebude viesť k uspokojeniu jeho nárokov. V prípade, ak bola žaloba podaná na súde bez podania písomnej žiadosti o predbežné prerokovanie, príslušný súd rozhodujúci vo veci takýto návrh zamietne ako predčasne podaný (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19.5.2015, sp.zn. 3 Sžo 38/2014). Odvolací súd ešte dodáva, že žalobcovi bolo priznané nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.11.2014, č.k. II. ÚS 622/2013-31, finančné zadostučinenie v sume 1.000,- € za zbytočné preťahy v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I. pod sp.zn. 10 C 167/2010.

18. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného v odvolaní, že napadnutý rozsudok je arbitrárny, nepreskúmateľný, nepresvedčivý, svojvoľný a neracionálny, pretože rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, ako aj jasne a výstižne vysvetliť ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Prvoinštančný súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie dokazovanie, aj ako vec právne posúdil, z dôvodu ktorého nie je možné napadnutý rozsudok považovať za arbitrárny alebo nepreskúmateľný. Ústavný súd Slovenskej republiky sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, napríklad v náleze č.k. III. ÚS 119/03-30, pričom vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočným spôsobom vysvetlil, z akého dôvodu považoval nárok žalobcu na náhradu majetkovej škody i nemajetkovej ujmy v peniazoch za nedôvodný a tak odvolací súd odvoláciu námietku žalobcu, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces tým, že napadnutý rozsudok nebol dostatočne odôvodnený, považoval za nedôvodnú. Odvolací súd dodáva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu, čo sa nepochybné v prejednávanej veci stalo [porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/08), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008]. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/1997), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana sporu (II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003).

19. Žalobca svoje odvolanie, okrem iného, odôvodnil aj ustanovením § 365 ods. 1 písm. a/ C.s.p., t.j., že neboli splnené procesné podmienky, ktoré bližšie nešpecifikoval. Aj napriek tomu odvolací súd skúmal, či napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo vydané v konaní postihnutou s niektorou z nasledovných procesných väd (§ 380 ods. 2 C.s.p.), t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, procesnej subjektivity, procesnej spôsobilosti strany sporu, povinného zastúpenia, prekážky veci právoplatnej, rozhodnutej veci alebo skôr začatého konania, zrozumiteľnosti a úplnosti žaloby. Odvolateľ takéto procesné vady vo svojom odvolaní netvrdil a zároveň ich existenciu nezistil ani odvolací súd. Žalobca sa vo svojom odvolaní obmedzil iba na citovanie právnej úpravy § 365 ods. 1 písm. a/ C.s.p. bez bližšieho uvedenia, ktoré procesné podmienky neboli splnené. Odvolací súd dodáva,

že účinný prieskum napadnutého rozhodnutia alebo konania jemu predchádzajúceho môže odvolateľ vyvolať len pomenovaním konkrétnych nedostatkov napadnutého rozhodnutia, resp. konania, ktoré mu predchádzalo, čo žalobca neurobil.

20. K odvolacej námietke žalobcu, že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd (§ 365 ods. 1 písm. c/ C.s.p.) odvolací súd dôvodí, že žalobca bližšie nešpecifikoval v odvolaní dôvody, pre ktoré rozhodoval predmetnú vec vylúčený sudca. Odvolací súd opätovne poukazuje na to, že účinný prieskum napadnutého rozhodnutia alebo konania jemu predchádzajúceho môže odvolateľ vyvolať len pomenovaním konkrétnych nedostatkov napadnutého rozhodnutia, resp. konania, ktoré mu predchádzalo, čo žalobca neurobil. Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobca vzniesol námietku zaujatosti voči zákonnej sudkyňi JUDr. B., ktorej predmetná vec bola pridelená pôvodne, ani zákonnej sudkyňi Mgr. V. A., ktorej bola táto vec pridelená na základe Dodatku č. 9 k Rozvrhu práce na rok 2017 Okresného súdu Bratislava I. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd vyhodnotil uvedenú odvoláciu námietku žalobcu ako nedôvodnú.

21. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že nevykonal ním navrhnuté dôkazy, a to výsluch svedkov a pripojenie spisu Okresného súdu Bratislava I. sp.zn. 10 C 167/2010, k čomu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia riadne odôvodnil prečo nevykonal dokazovanie navrhnuté žalobcom (bod 17.), pričom správne dospel k záveru, že výsluch svedkov by bol nevhodný, neúčelný, keďže mal za preukázanú existenciu nezákonného rozhodnutia a aj nesprávneho úradného postupu. Prvoinštančný súd i náležite odôvodnil prečo nebolo potrebné pripájať spis Okresného súdu Bratislava I. sp.zn. 10 C 167/2010, s ktorými dôvodmi odvolací súd súhlasí a dodáva, že prvoinštančný súd (ako už bolo uvedené) správne dospel po vykonanom dokazovaní k záveru, že v konaní neboli kumulatívne splnené všetky podmienky pre vznik zodpovednosti štátu za škodu, a to vznik škody a príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, z dôvodu ktorého by bolo vykonanie dokazovania navrhnuté žalobcom nadbytočné a nevhodné ako aj konštatoval súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Z uvedených dôvodov odvolací súd aj túto odvoláciu námietku žalobcu považoval za neopodstatnenú.

22. K odvolacej námietke žalobcu, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd konštatuje, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

23.1. Žalobca mailovým podaním zo dňa 23.10.2023 (č.l. 320 spisu), doplneným písomne dňa 24.10.2023 (č.l. 322 spisu) podal sťažnosť a vzniesol námietku zaujatosti voči senátu 15 Co z nasledovných dôvodov: „v horeuvedenej veci už malo byť rozhodnuté VVR dňa 27.09.2023 o 10:20 hod. - vid'. upovedomenie o VVR z 21.09.2023 o 08:21 z e-mailu: a@b.c <mailto:a@b.c>. Tento postup odvolacieho Krajského súdu v Bratislave sa javí ako prekvapivý, porušujúci princíp právnej istoty (čl. 2 ods. 2 C.s.p.) a legitímneho očakávania, keďže mi(mne) a ani zastupujúcej pani advokátke JUDr. B. O. doposiaľ nebolo doručené do vlastných rúk rozhodnutie dovolacieho Najvyššieho súdu SR o dovolaní z 16.3.2022, ak vôbec už bolo vydané ??? - vid'. aj mnou zaslaný e-mail Krajskému súdu v Bratislave dňa 21.09.2023 o 18:25 hod. aj s poukazom na zastupovanie žalobcu splnomocnenou advokátkou na podklade tzv. Generálnej plnej moci jej udelenej už v konaní č.k. 10C/167/2010 vedenom na Okresnom súde Bratislava 1 od ktorého je toto kompenzačné konanie odvodené - konanie pri posúdení ako celku (pozri judikatúru ESLP) v obdobnej veci (čl. 2 ods. 2 C.s.p.) s čím sa dôsledne a ústavne konformne nevysporiadal ani okresný súd a ani zákonná sudkyňa. Opätovne sa poukazuje na ust. par. 92 ods. 2 C.s.p. v spojení s ust. par. 161 ods. 1 a ods. 3 C.s.p. a par. 380 ods. 2 C.s.p. keďže ani krajský súd nemá riadne ustálený okruh účastníkov konania čo nepotrebuje žiaden komentár. Teda je tu dôvod na zrušenie napadnutého svojvoľného rozsudku Okresného súdu Bratislava 1 z 29.9.2020 (obdobne ako učinil aj Najvyšší súd SR vo veci č.k. 10C/167/2010) keďže okresný súd sa v dôsledku neprípustnej (re)interpretácie a naokrojovania nevysporiadal s tzv. Generálnou

plnou mocou vystavenou žalobcom pani advokátke JUDr. E. O.. O tejto sťažnosti krajský súd doposiaľ nerozhodol. Najvyšší súd SR už rozhodol, že sudkyňa JUDr. M. je voči mne zaujatá. Odvolací senát nie je možným považovať za nestranný, je mstivý za mnou podané dovolanie z 16.03.2022 voči nezákonnému a protiústavnému svojvoľnému rozsudku krajského súdu z 26.1.2022 č.k. 15Co 9/2021-241 - tie isté sudkyne odvolacieho senátu. Príslušná sudkyňa odvolacieho senátu je vo vzťahu k zákonnej sudkyňi Okresného súdu Bratislava 1.“

23.2. Odvolací súd posudzoval námietku zaujatosti podľa § 52 C.s.p.

23.3. V každej námietke zaujatosti musia byť uvedené tieto podstatné náležitosti: 1/ proti komu smeruje, 2/ dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, 3/ kedy sa strana uplatňujúca si námietku o dôvode vylúčenia dozvedela, 4/ dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť (§ 52 ods. 2 veta prvá C.s.p.). Absencia čo i len jednej podstatnej náležitosti má ten následok, že súd na takúto námietku zaujatosti neprihliadne a v tomto prípade ani vec nadriadenému súdu nepredloží (§ 52 ods. 2 veta druhá C.s.p.). Ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v takom prípade sa rovnako vec nadriadenému súdu nepredkladá (§ 53 ods. 3 C.s.p.).

23.4. S poukazom na vyššie uvedené dôvody, keď námietka zaujatosti postráda vyššie uvedené podstatné náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 52 ods. 2 C.s.p. a týka sa iba procesného postupu, na žalobcom vznesenú námietku zaujatosti odvolací súd neprihliadol. Odvolací súd dodáva, že JUDr. Emília Korčeková žalobcu v predmetnom konaní nezastupuje.

24. Odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p. i vo výroku II. o náhrade trov konania, pretože žalobca podal odvolanie aj voči tomuto výroku, ale odvolanie vo vzťahu k výroku o trovách vôbec neodôvodnil, preto odvolací súd osobitne nepreskúmaval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v uvedenom výroku. Odvolací súd zdôrazňuje, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, takže aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 C.s.p.).

25. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov prvého i tohto odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. Vzhľadom k tomu, že žalobca bol úspešný v dovolacom konaní, odvolací súd mu priznáva podľa § 453 ods. 1, § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

28. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).